

INJUSTA MALATIA

Martina era una xiqueta de 13 anys que li agradava estar sola, tranquil·la. Tenia una germana més xicoteta anomenada Ester, els seus dos pares Víctor i Maribel, i dos gats. Martina portava un temps que no estava bé; contestava molt als seus pares, li cridava a la seua germana. Es passava tot el dia plorant a la seua habitació. Quan era a la seua habitació es mirava en l'espill, es posava de front, de costat, de l'altre costat per a mirar el seu cos; i quan el veia plorava encara més. A poc a poc va deixar d'anar menjant, se saltava menjades posant l'excusa que li feia mal la panxa, el cap, etc. Els seus pares es van començar a preocupar i van decidir un dia portar-la a l'hospital d'urgències, perquè s'havia marejat i no podia ni caminar. Aqueix dia es van quedar fins a molt tard, li van fer analítiques, la van pesar i li van fer una xicoteta revisió. Els metges li van dir als seus pares que l'havien de portar al psicòleg i fins i tot si podia ser, al psiquiatre. Víctor i Maribel res més arribar a la seua casa es van posar a buscar psicòlegs i psiquiatres, cadascun s'encarregava de buscar un lloc. A la setmana següent Martina va tenir la seua primera cita amb el psicòleg, ella no tenia ganes d'anar. I ací va ser quan la seua psicòloga, Sara, li va detectar anorèxia. Martina deia que no, que ella estava bé i que no tenia aqueixa malaltia. Però s'equivocava, Martina no s'adonava del que feia; s'aïllava, es pesava, no menjava i si menjava després anava al bany i ho vomitava. Tenia tot el que podia tindre una persona anorèxica. Víctor i Maribel no sabien que fer amb ella, si li deien alguna cosa Martina els cridava. Els seus pares estaven tristos, desesperats, atabalats perquè no podien suportar com la seua filla cada dia anava desapareixent. Temien per ella, de tan feble que estava podia anar-se'n, anar-se'n lluny, molt lluny d'aquest món. Martina només estava amb el seu espill i el pes, conforme anava baixant de pes més contenta es posava però pitjor es veia. Víctor i Maribel discutien amb més freqüència, la seua germana Ester, per a no pensar en això era a la seua habitació en el seu món, amb el mòbil. Els seus pares un dia es van posar d'acord a ingressar-la en un hospital especialitzat en TCA, perquè la pogueren ajudar, perquè el seu mateix psicòleg i psiquiatre no sabien que fer amb ella. Martina el dia que va ingressar, estava més trist del normal, perquè no volia separar-se dels seus pares, a pesar que es passava tot el dia discutint amb ells, i clarament la seua germana encara que no volguera reconèixer-ho. Martina va estar ingressada dos mesos, però dos mesos que li van servir de gran ajuda. Durant el seu ingrés, Víctor i Maribel, es van estar comunicant amb ella a través de cartes i telefonades de 10 minuts. El dia que va eixir Martina, la seua família va ser la més feliç del món inclòs ella. Ja no contestava als seus pares, jugava amb la seua germana, havien tornat a ser una família. Però un dia d'imprevist, Maribel, va anar a despertar a Martina i ja no estava, ja no estava amb ells, ja no estava en aquest món.

L'anorèxia nerviosa és una malaltia que afecta la vida i es caracteritza per un pes corporal perillosament baix, una por intensa a guanyar pes i la falta de reconeixement de la gravetat del baix pes corporal, i té la taxa de mortalitat més alta de qualsevol malaltia psiquiàtrica. A Espanya, una de cada 20 dones entre 12 i 21 anys pateixen un trastorn de la conducta alimentària. En el 2020 s'ha registrat un augment d'un 20% d'ingressos per trastorns d'alimentació de xiquets i joves, sobretot per anorèxia nerviosa.

(Injusta malaltia)

